

[Bertel Dahlgaard.]

klar over Baggrunden for Rigsdagens Vedtagelse af denne Lovgivning, og det skal derfor i Dag siges, at dette Straffelovstillæg blev vedtaget under Forudsætninger, som Tinget var berettiget til at stole paa vilde blive respekteret, men som ikke desto mindre bristede, efter at Loven var vedtaget.

Jeg maa her minde om, at den daværende Justitsminister ved sin Forelæggelse af Lovforslaget og under hele Behandlingen i Tinget og i Udvalget fastholdt Minimumsstraffen paa 4 Aar med den udtrykkelige Motivering, at der efter denne Lov kun burde rejses Tiltale i grove Tilfælde af Landsforræderi og landsskadelig Virksomhed. Det er udtrykt i Bemærkningerne til Lovforslaget, det er udtalt af den daværende Justitsminister i Tinget og i Udvalget, det er gentaget af Partiernes Ordførere og bekræftet af den daværende Justitsminister. Personlig har jeg her i Tinget og i Udvalget sagt, at jeg forstod det saaledes, at der heri laa et bestemt Direktiv for Anklagemyndigheden, som jeg maatte gaa ud fra ogsaa maatte være en Rettesnor for Domstolene, og denne min Opfattelse blev da bekræftet, men denne udtrykkelige Forudsætning blev aldrig efterlevet under Justitsministerens Administration af Loven.

Med Hensyn til disse Lovens Forudsætninger har Straffelovstillæggets § 10, der angaar dem, der har været i tysk Krigstjeneste, sin særlige Historie.

Det blev i Loven fastsat, at hvor særlige Hensyn gør sig gældende, kan der finde Strafnedsættelse Sted, og under ganske særlige Omstændigheder kan Tiltale undlades. Man vil altsaa se, at der netop fra Rigsdagen var aabnet Adgang til Strafnedsættelse for saadanne Frikorpsfolk, hvor der forelaa særlig undskyldende Omstændigheder, ja, i særlige Tilfælde kunde Tiltale undlades. Ganske vist gik Udvalget efter indtrængende Henstilling fra den daværende Justitsminister med til at udtale, at saadan Undladelse kun kunde gælde Personer under 18 Aar, men under Forhandlingerne ved Forslagets anden Behandling her i Tinget den 29. Maj fik Justitsministeren vist, særlig efter en stærkt personligt præget Tale af det daværende ærede Medlem af dette Ting Hr. Brorsen, en Følelse af, at denne Begrænsning nok ikke var helt rigtig, og saavel af Udvalgets Ordfører som af Justitsministeren blev det derefter her i Tinget fastslaaet, at denne Begrænsning ikke skulde tages bogstaveligt, Lovens Ord skulde være afgørende. Men ikke desto mindre viser det sig nu, efter Oplysninger i Revi-

sionsudvalgets Betænkning, at denne Adgang til Strafnedsættelse eller Undladelse af Tiltale saa godt som ikke er benyttet.

Hvorledes kan det gaa til? Betænkningen giver ogsaa her de fornødne Oplysninger. Det meddeles, at den daværende Justitsminister den 11. August 1945 sendte en Skrivelse til Rigsadvokaten, hvori der, som Betænkningen skriver, blev trukket snævre Grænser for Anklagemyndighedens Adgang til at fratage Tiltale over for de i § 10 omhandlede Personer. Med andre Ord, de Forudsætninger for Loven, som Ministeren forkyndte, og hvorunder Straffelovstillægget af 1. Juni blev vedtaget, er kun i meget begrænset Omfang blevet opfyldt af den daværende Justitsminister.

Det er efter min Mening i væsentlig Grad Aarsagen til, at vi nu maa gaa til en Revision af Straffelovstillægget. Rigsdagen mente at have vedtaget en Lov, som gav haarde Straffe for de virkelig skyldige, for de grove Forbrydelser, og anvendelige Regler for Strafnedsættelse og Undladelse af Tiltale, naar undskyldende Omstændigheder forelaa, men i Praxis viste det sidstnævnte sig ikke at holde Stik, hvorefter Rigsdagen beskyldtes for at have vedtaget strenge Straffe for Folk, som var blevet lokket ud i det strafbare af Myndighederne selv.

Nu kan man jo over for det, jeg her har fremført, sige, at Folketinget ikke i tilstrækkelig Grad sikrede sig, at dets Vilje blev raadende, men efter de Erklæringer, der forelaa fra den ansvarlige Justitsminister, vil dog vist de fleste erkende, at Rigsdagen ikke staa uden undskyldende Momenter, og at det, jeg her har udtalt, hører med som et meget afgørende Led i Billedet af den forløbne Tids Begivenheder paa dette Omraade. Paa et bestemt Punkt bebrejder jeg mig selv, at jeg følte mig tilstrækkelig beroliget ved de Forhandlinger, der fandt Sted i Udvalget vedrørende § 10, at der kunde finde Strafnedsættelse Sted, naar særlige Hensyn gør sig gældende. Ærede Medlemmer erindrer sikkert, at blandt saadanne særlige Hensyn maatte ogsaa kunne henregnes Tilfælde, hvor undskyldende Momenter fandtes i de paagældendes særlige Tilknytning til det tyske Folk. Der tænkes her paa de egentlige Frontsoldater udgaaet af det tyske Mindretal i Sønderjylland. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at jeg taler altsaa ikke om de saakaldte Zeitfreiwillige, heller ikke om Selbstschutz-Organisationen, men om egentlige Frontsoldater udgaaet af det tyske Mindretal i Sønderjylland. Der blev endogsaa i Folketingsudvalgets Betænkning indsat en Ud-